

fætter Forordningen af 16de November 1836, som i det Hele giver den Regel, at hvad der gjælder om Afsoning af Bøder, ogsaa kan gjælde for Afsoning af Bidrag, at den Bødsels, hvortil der ved den nævnte Forordning er aabnet Udsigt med Hensyn til Afsoningen af Bøder, nemlig at simpelt Fængsel kan sættes istedetfor Fængsel paa Vand og Brød, ikke kan gives med Hensyn til Bidrag til nægte Børn. Dette forekommer mig dog endnu ikke afgjørende; men det Spørgsmaal, om det kan antages, at et Tvangsmiddel som det, at den, der undlader at betale det omhandlede Bidrag, vil blive at hense i simpelt Fængsel, saaledes at han for et Bidrag af f. Ex. 20 Rd. kommer til at hense en Dag i simpelt Fængsel for hver 2 Rd., er tilstrækkeligt i paaløbende Tilfælde, forekommer mig derimod afgjørende. Dette er Spørgsmaalet, og her er jeg, efter den Erfaring, jeg har i disse Forhold — og den er ikke ganske ringe — af den Overbeviisning, at et saadant Tvangsmiddel, saa at sige, Intet vil have at betyde. Udsigten for Bedkommende til, naar han ikke vil betale, at blive hense i et temmelig hyggeligt Arrestlokal, hvor han vil faae sin gode Barme, Lys og en Kost, som, naar han ikke kan give sig selv en bedre end den, der ydes ham i Arresten, altid kan være ligesaa god, som den, han er vant til at faae hjemme, vil sandelig ikke virke synderlig afskrækkende, og for en meget stor Deel vil Resultatet blive, at Bidrag, som hidtil ere blevne betalte, ikke for Fremtiden vilde indkomme, hvorimod Bedkommende bliver indsat nogle Dage i en Arrest under gode hyggelige Forhold og paa Amtets Regning. Dette tror jeg virkelig paa ingen Maade gaaer an; det er at kaste en stor Byrde over paa vedkommende Børnmoder, og, hvad der til Syvende og Sidst gjerne bliver Resultatet, paa vedkommende Commune. Jeg kan heller ikke undlade her stærkt at fremhæve, at den Bestemmelse i Lovbudsafst. § 4, at Afsoningen ikke kan finde Sted, medmindre det viser sig ved Inddrivningen, at Bedkommende ikke kan betale, i Virkeligheden ikke har Noget at betyde, thi det er meget sjældent, at der, naar Udpantninger skulle finde Sted, er Noget at udpante i. I disse Forhold gjælder det i Regelen, at det at kunne og at ville er

eensbetydende. Naar Bedkommende har den Udsigt, at han, i Tilfælde af, at han ikke kan betale til Forsalbstiden, skal undergives et føleligt Onde, sparer han og passer paa, at han i rette Tid har de Penge, han skal ud med; men har han ikke en saadan Udsigt, bruger han Pengene, og naar til Forsalbstiden Udpantningen skal skee, har han hverken Penge til at betale med eller Gods, hvori der kan udpantes. Derhos maa det erindres, at det Bidrag, Bedkommende skal udrede, paalægges ham af Dyrigheden, saaledes som det antages, at han efter Forholdene i det Hele er istand til at udrede det, men oplyses det, at Bidraget er større, end hans Vilkaarstillade, har han Afgang til at faae det, nedsat; Dyrighedens Resolution er da feilagtig, og den bør da rettes. At der kan indtræffe enkelte Tilfælde, hvor Bedkommende uagtet alle Anstrengelser ikke har kunnet udrede Bidraget, kan ikke nægtes, men det vil kun være sjældent forekommende Tilfælde. Som allerede fremhævet af min ærede Medforslagsstiller, tror jeg ogsaa, at man maa holde fast paa, at det er noget Tilfældigt, at Reglerne om Afsoning af Alimenterationsbidrag og af Bøder ved Lovgivningen ere komne til, for en Tid idetmindste, at følges ad, thi de have kun meget Lidet med hinanden at bestille; imidlertid, at der skulle betales Penge, som ikke betales. Særligt ere de forskjellige med Hensyn til Oprindelse og Forpligtelse, thi den Forpligtelse, som paalægges efter Dom, at betale en Mulct, og den Forpligtelse, der paalægges af Dyrigheden, at bidrage til Underholdningen af et Barn, der er sat i Verden, eller til en frastilt eller forladt Hustru, er dog to Forpligtelser, som ere af ganske forskjellig Natur. Ved Mulcter spørges der ikke, om man ikke kan betale; Bedkommende idømmes ligesuldt Mulcten, og det er da notorisk, at han vil komme til at affone den; men ved Bidragene er det anderledes, thi der paalægges ham ikke større Bidrag, end han efter sin Formue og Omstændighederne maa antages at kunne udrede. Denne Formodning kan være feilagtig i enkelte Tilfælde, men den er dog Reglen. Som bemærket af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), gaaer Forslaget ikke ud paa at give